

Szareckiego Bolesława

Dzielnice: Bemowo

Osiedla: Fort Bema

Atrybuty: Nazwy własne Nazwy osobowe Imiona i nazwiska

Rok utworzenia nazwy: 1980

Opis

Bolesław Szarecki (1874-1960) - profesor nauk medycznych, chirurg, generał dywizji Wojska Polskiego. Pochodził z Mińska, kształcił się w Charkowskiej Szkole Felczerskiej, skąd po zdaniu matury dostał się na Wydział Lekarski miejscowego Uniwersytetu. W 1905 roku został wcielony do armii carskiej i skierowany na front wojny rosyjsko-japońskiej jako chirurg pociągu sanitarnego Czerwonego Krzyża. Po powrocie do Charkowa był lekarzem w Klinice Chirurgicznej swojej uczelni, specjalistą w zakresie przepuklin. Podczas I wojny światowej pełnił obowiązki konsultanta Rosyjskiego Czerwonego Krzyża. po odzyskaniu przez Polskę niepodległości zamieszkał w Warszawie przy ul. Frascati 2. Wstąpiwszy w szeregi Wojska Polskiego został powołany na stanowisko ordynatora oddziału chirurgicznego w 1. Szpitalu Okręgowym a później w Głównym Szpitalu Wojskowym. Podczas wojny polsko-bolszewickiej odpowiedzialny był za zabezpieczenie medyczne działań bojowych. Później - jako profesor medycyny - został kierownikiem naukowym oddziałów chirurgicznych Szpitala Ujazdowskiego, uczył również w Szkole Podchorążych Sanitarnych. W 1934 roku przeszedł w stan spoczynku, obejmując jednocześnie obowiązki dyrektora szpitala PCK na Solcu. Zmobilizowany na własną prośbę w czasie kampanii wrześniowej, został chirurgiem 104. Szpitala Wojennego. Internowany po wkroczeniu wojsk radzieckich, znalazł się w Kozielsku a potem Ostaszkowie i tylko cudem uniknął tragicznego losu innych polskich oficerów. Uwolniony w 1941 roku na mocy układu Sikorski-Majski, znalazł się w armii generała Władysława Andersa, stając się prawie natychmiast Naczelnym Lekarzem Wojska Polskiego w ZSRR. Brał udział w bitwie o Monte Cassino, pełniąc funkcję naczelnego chirurga i inspektora szpitalnictwa. Podczas walk operował bez żadnego odpoczynku przez dwie doby. Wraz z pozostałymi żołnierzami przedostał się do Anglii, skąd pod koniec 1945 roku - jako pierwszy generał Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie - powrócił do Polski. Stał się tu organizatorem powojennej wojskowej służby zdrowia, do 1957 roku pełniąc funkcję Naczelnego Chirurga WP a także wiceprezesa Zarządu Głównego PCK. Zmarł w Warszawie.

Spoczywa:

Cmentarz Powązkowski, kwatera 196, rząd V, miejsce 9.

Ciekawostki

Stan obecny:

Data nadania nazwy: 1980.02.22
